

عنوان مقاله:

ارزیابی پایداری فضاهای سبز شهری در مناطق پانزده گانه شهر اصفهان

محل انتشار:

پژوهش های جغرافیای انسانی، دوره 48، شماره 4 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

احمد خادم الحسینی - دانشیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد نجف آباد، ایران

صفر قائد رحمتی - استادیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه تربیت مدرس، ایران

زهرا جمشیدی - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه یزد، ایران

خلاصه مقاله:

قرارگرفتن در فضای مدرن، افزایش جمعیت و رشد شهرنشینی، شهرها را به کانون تجمع های زیستی و فعالیت های مختلف تبدیل کرده و آن ها را با کمبود فضاهای سبز عمومی روبهرو ساخته است. از سوی دیگر، گذر از مدرنیته و قرارگرفتن در جهان پسامدرن و نیز به-وجودآمدن حس نوستالژیک در این فضا، نیاز شهروندان برای گذران اوقات فراغت را افزایش داده و سبب گرایش به بازگشت به فضاهای سبز در شهرهای مدرن شده است که این خود آثار اجتماعی، روانی و فرهنگی زیادی را شهرنشینان این فضاها دارد. اهمیت فضاهای سبز شهری تا حدی است که امروزه وجود این کاربری، یکی از شاخص های توسعه یافتگی جوامع به شمار می آید. هدف این پژوهش، بررسی فضاهای سبز درجهت رسیدن به استانداردها و وضعیت مطلوب و نیز ارزیابی پایداری شهری از منظر پارک ها و فضاهای سبز عمومی در شهر اصفهان است و در آن، به صورت تطبیقی، مناطق پانزده گانه کلان شهر اصفهان بررسی شده است. پژوهش، اسنادی-تحلیلی است و جمع بندی داده های کمی در قالب مدل ضریب پراکندگی، نتیجه نهایی تحقیق را به دست داده است. یافته ها در زمینه چگونگی توزیع فضاهای سبز شهری در مناطق پانزده گانه اصفهان نشانگر آن است که توزیع فضاهای سبز شهری در شهر اصفهان، متعادل است؛ به نحوی که از این منظر، مناطق شهری ۲، ۴، ۵ و ۶ در شرایط پایدار، مناطق ۷، ۹، ۱۲ و ۱۳ در شرایط نیمه پایدار و سایر مناطق در شرایط ناپایدار به سر می برند.

کلمات کلیدی:

ارزیابی پایداری، شهر اصفهان، فضای سبز شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1534118>

